

רועי מנדל Ynet עדכון אחרון: 07.09.13 , 08:30

"כולם יוצאים מכליהם, אבל אני מאמינה ששלום לך."

מכתבים לבעל הנעדר בסיני

ב-20 באוקטובר 1973 הגיע המכתב האחרון ששלח מאיר אלפרט מהחזית המצרית. חבריו לגדוד לא ידעו היכן הוא והצבא הכריז עליו נעדר, אבל רעייתו צפי המשיכה לכתוב לו. לפעמים אופטימית, לעתים פסימית, מלאת תקווה או על סף שבירה, היא כתבה במשך חודשים למי שכבר לא יכול היה להשיב. 40 שנה אחרי פותחת צפי סיימונס את צרור המכתבים שחזרו אליה ללא מענה

40 שנה הם שכבו בארגז. מכתבים ישנים שדהו עם השנים בתוך מעטפות ועליהן החותמת "נעדר". חודשים ארוכים לאחר המלחמה החזירה צה"ל למוענת, בהיעדר נמען. את המכתבים הללו סרן מאיר אלפרט מעולם לא קרא. אילו רק היה קורא היה יודע כמה חיכתה לו, כמה האמינה שישוב, כמה נאבקה בשמועות אימות כגון הסיפורים על שבויים ישראלים שנשלחו לרוסיה כעבדים. חודשים כתבה לו: סתיו הפך לחורף, חורף הפך לאביב, התקווה הפכה לפחד והפחד לייאוש. ובכל פעם ששלחה מכתב גבר חששה שלא יגיע ליעדו.

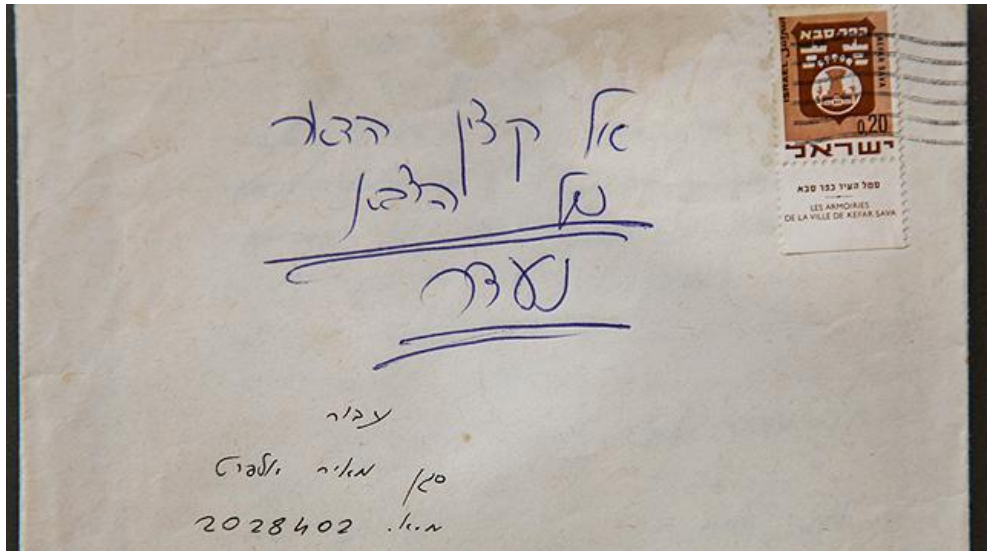
40 שנה אחרי גמלה בלבה של צפי סיימונס החלטה לפתוח את הארגז ולהתמודד עם המכתבים. היא כבר הספיקה לשכוח כמה מילים ודמעות שפכה שם בדפים ההם. בשבועיים הראשונים למלחמה עוד הספיקה לקבל מכתבי תשובה מהחזית. מאיר אמר שהכול בסדר, שלא תדאג, שהוא יחזור בקרוב. "עזרי למיכל באסונה", כתב לה במכתבו האחרון, ב-20 באוקטובר. מיכל, חברתה, ילדה באותם ימים את בנה הבכור, בעיצומה של הלחימה. יומיים לאחר מכן הפכה לאלמנה כשבעלה ניסן נהרג. צפי לא ידעה שבעודה קוראת את המכתב מהחזית הפכה לאלמנה בעצמה. ומי יעזור לה, באסונה שלה?

(צילום: אבישג שאר-ישוב) השבוע, צפי סיימונס

(צילום: אבישג שאר-ישוב)

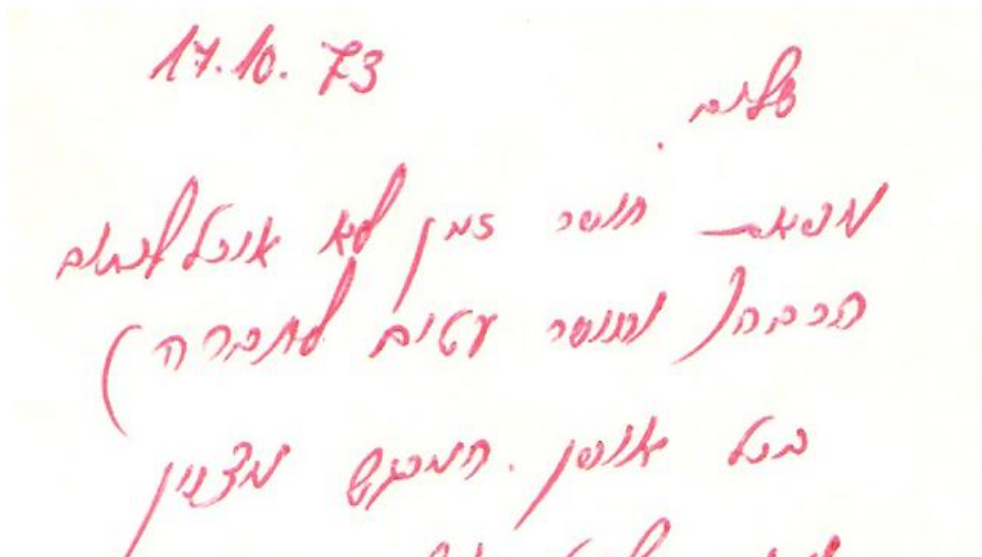
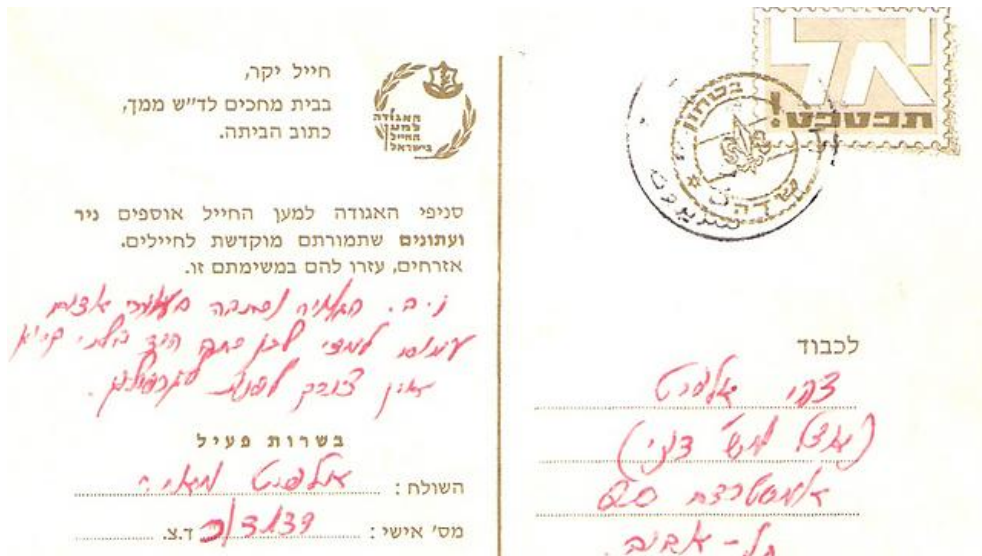

(צילום: אבישג שאר-ישוב)

שיחות קטועות בקשר

הם הכירו במתלה. היא חיילת במפקדת הגדוד, הוא קצין שריון במוצב המזח. יוני 1969, יום ראשון, לילה במוצב. במגורי הבנות הקרינו סרט לקצינים. גם היום היא עדיין סקרנית לדעת איזה סרט הפסידו כי היו עסוקים זה בזה. אחר כך יצאו לטיול לילי במדבר, ישבו על אבן בוואדי בין שתי הגבעות של המתלה ודיברו כל הלילה. למחרת עלה למוצב והיא נותרה במפקדה. שלושה חודשים שוחחו במכתבים ובטלפון – שיחות קטועות, בגלל ההפגזות הבלתי פוסקות בסיני במלחמת ההתשה. עד שנפגשו בחופשה בתל אביב ומאז עד המלחמה נשארו יחד.

בתום הצבא הלכו ללימודים. היא לטכניון בחיפה, הוא השלים בגרויות והמשיך ללימודי משפטים. שלוש שנים חיו על הקו תל אביב-חיפה עד שהחליטו למסד את הקשר. באוגוסט 1973 נכנסו מתחת לחופה באולמי גיל בתל אביב. מיד לאחר החתונה רכשו דירה קטנטנת בכפר סבא מכסף שקיבלו מהוריה.

בסוף ספטמבר עוד סידרו את חפציהם האישיים בארגזים. הארון והמקרר שהזמינו לדירה החדשה היו אמורים להגיע בצאת החג. לפחות מכונית הסוסיטא החדשה שהזמין במקדמה הגיעה בזמן. מהסוכנות התקשרו בערב החג להתנצל בפני מאיר כי הצבע הכתום שהזמין מתעכב, ואם הוא רוצה את המכונית לפני יום כיפור, הוא יכול לקחת אותה בצבע לבן. אז הוא התפשר על לבן. ביום שישי היא חנתה, חדשה ומבריקה, מחוץ לבית ברחוב דב הוז. בשבת נשמעה האזעקה.

"אל תיסעי עם האוטו, שלא ייהרס הצבע"

מאיר אלפרט לא צם בכיפור. כבן לניצולי שואה מצולקים מטראומה הוא חונך לא לסלוח למי שהפקיר את משפחתו. את יום כיפור חשב לנצל לפריקת ארגזים, אבל כשהחברים סיפרו שהרחוב מלא חיילים ואוטובוסים ונראה שקורה משהו, הניע את הסוסיטא ונסע להביא מדים ונעליים מבית הוריו בבת ים. כשהגיע בחזרה כבר חיכה לו צו הגיוס.

"ליוותי אותו להסעה בבית הספר גורדון", מספרת צפי. "לא חשבנו שזה רציני, הרי השתחררנו לא מזמן מהצבא. חשבנו שאנחנו חזקים ושהמצרים המטומטמים לא יכולים עלינו. היינו באווירת ששת הימים. חשבנו שזו פרידה לזמן קצר וסיכמנו שאהיה בבית הוריי בתל אביב עד שהוא יחזור. 'אל תיסעי עם האוטו החדש', הוא ביקש ממני, 'כי יצבעו אותו בצבעי הסוואה ויהרסו את הפח'. נסעתי באוטובוס לתל אביב."

"שלום צפיק. יש הזדמנות לכתוב משהו, מקווה שיגיע אלייך. אני בסדר, וכן גם מנדל, שמילו וניסן. מקווה שהעסק ייגמר מהר. בכל אופן אל תהיו מודאגים, הכול בסדר. מסרי ד"ש לכולם והשתדלי לעודד אותם. תתקשרי לעיתים תכופות עם אמא. להתראות בקרוב, מאיר" (10.10.73).

16.10.73
שלום צפיק.
הכל בסדר. אל נא ודאגה.
מקווה לראות אותך בקרוב.
אמא פשוטה.

צילום: אבישג שאר-ישוב)

"שלום צפיק. מפאת חוסר הזמן לא אוכל לכתוב הרבה. אצלי הכול בסדר, אל נא תדאגי. מקווה שנוכל להתראות בקרוב. אנא הודיעי לאמא שלי. להתראות, מאיר" (11.10.73).

נושכות שפתיים

לפני המלחמה צוות מאיר לגדוד 410 בחטיבה 600. ביום גיבוש שנערך חודשים לפני שפרצה המלחמה הכירו צפיק והוא את חבריו לצוות ואת בנות זוגם. מאז ירדו לדרום שמרו הנשים על קשר ועדכנו זו את זו. "ידענו שהם התייצבו בשדה תימן שבנגב. השמועה הייתה שהם בכלל לא בחזית, שהם ממתנים בבסיס, ואם זה יהיה רציני, רק אז הם ירדו לסיני", היא מספרת. רק בדיעבד התברר לה שהוא נשלח מייד לקרבות הבלימה נגד הצבא המצרי בסיני.

בימים הראשונים למלחמה שלח מכתבים מהחזית. מאיר כתב - גם אם בקצרה ובתמציתיות – מסרים שירגיעו את יקיריו בבית. כל אחת מנשות החיילים בגדוד מיהרה להפיץ את המסר המרגיע שקיבלה ליתר חברותיה. הגברים בסדר, בינתיים. אבל הדיווחים מהחזית היו מדאיגים, כמו גם המסרים הקצרים ששלחו הבעלים. צפי וחברותיה נשכו שפתיים והקשיבו בדאגה לדיווחים.

"למאיריק שלי רוב שלומות וגעגועים. אנו בטוחות שאתם אינכם מבינים את דאגתנו, אחרת אין לנו שום הסבר לאי הכתיבה של שמילו. אנו דואגות ומכאן גם נורא מסרבות להאמין בכל דרישת שלום שאינה מהימנה עלינו במאה אחוזים. כשמגיע אלינו מכתב זה ד"ש רק מלפני יומיים-שלושה ומי יודע מה קרה בינתיים" (14.0.73).

"מאיריק, יש לך כאן עוד מגבת ועוד סבון. שתהיה החייל הנקי ביותר במזרח התיכון. סהרונים אמר שכשיהיה שלום כבר לא יהיו חדשות ברדיו ובטלוויזיה... זה ממש היה כבר פולחן האזנה לחדשות" (16.10.73).

"יהיה טוב ליהודים ובקרוב"

הדואר מהחזית הגיע באופן לא סדיר ובאיחור של כמה ימים. תוך כדי המתנה מורטת עצבים הקפידה צפי לכתוב כמעט מדי יום. שבוע מהמכתב האחרון ממאיר קיבלה ממנו דרישת שלום במכתב ששלח מנדל, חברו לגדוד, לאשתו חנה. בערב שמחת תורה, 17 באוקטובר, בישרה למאיר שניסן חברו לגדוד הפך לאבא.

חלופת המכתבים נמשכה וצפי קיבלה את המכתבים באנחת רווחה מהולה בדאגה. מצד אחד דרישת שלום ממאיר שבחזית, מצד אחר המכתב מתקבל באיחור של כמה ימים. "אל תהיו מודאגים מהמצב", הוא כתב לה ב-17 באוקטובר. "יהיה טוב ליהודים ודי בקרוב".

צפי, מצדה, כתבה לו על "הקונצים" – דרישות השלום השקריות שנאלצה למסור לזוגתו המודאגת של שמילו, שלא כתב בעצמו, ועל "הקטנטונת" של ניסן, שמחכה לקבל את שמה כשניסן יחזור מהקרוב. "היום שוב לא הגיע מכתב אבל אינני דואגת", כתבה לו ב-21 באוקטובר. "נ"ב, יש הסכמה להפסקת אש, בדיוק חודשיים לאחר נישואינו".

"שלום יקירה, קיבלתי היום את המכתב שלך ואין לך מושג איזו הרגשה טובה הוא יצר. טוב לדעת שכל מה שחשבתי על אשתי מסתבר גם במצבים פחות נוחים. אני ממש מתלהב שוב ושוב מאשתי הקטנה. אצלי הכול בסדר, ואין שום סיבה לדאגה. צפי, בשעות כאלו לא כל כך 'בא' להאריך במילים אבל הגעגועים תופסים מקום נכבד במחשבות. צפיק, אל נא תדאגי באם המכתבים אינם באים בצורה סדירה כל יום. לפעמים לא יוצא לכתוב. ד"ש ממנדל ומניסן ושמרי על עצמך" (13.10.73).

13.10.73
שלום יקר.
נקראתי היום את כתובת הברכה של ניסן אך מסתבר שהיא תחזור מבית החולים רק מחר ומחרתיים. בתקווה שבעתיד הקרוב ניסע שנינו לבקר את ניסן ומשפחתו המורחבת. מיורי - אני באמת משתדלת לשמור על קשר עם ההורים ועם אהובה ואין יום בלי שיחה עם אחד מהם לפחות, אבל האמן לי שכל הרצון הטוב לא עוזר לאשתך הפחדנית להעז ולנסוע לבד בעיר בלילה החשוך של ימי ההאפלה הללו. אני רק מקווה שאתה מבין אותי, ושהורייך רק מתגעגעים אבל לא כועסים עליי" (17.10.73).

"רציתי לשלוח מכתב ברכה למיכל של ניסן אך מסתבר שהיא תחזור מבית החולים רק מחר ומחרתיים. בתקווה שבעתיד הקרוב ניסע שנינו לבקר את ניסן ומשפחתו המורחבת. מיורי - אני באמת משתדלת לשמור על קשר עם ההורים ועם אהובה ואין יום בלי שיחה עם אחד מהם לפחות, אבל האמן לי שכל הרצון הטוב לא עוזר לאשתך הפחדנית להעז ולנסוע לבד בעיר בלילה החשוך של ימי ההאפלה הללו. אני רק מקווה שאתה מבין אותי, ושהורייך רק מתגעגעים אבל לא כועסים עליי" (17.10.73).

שלום צפיר.
10.10.73
יש כעצמתי אפנה ללבך וקרה ליגים אלך.
אני בסדר קצת וכן גם לנצח, לטוב, ונתן האהב
ונכלי מתקלבי כמנהג.
סיוניים לקויה לפנסק יקרה לרכז. ככל אלמן
מה רפון מוצענה, ככל סוסס.
לסכי יי' אלכא (פולצ'י אקוסס אלה.
מתקלבי אקרים ונפנה עם אהא.

האשליה התנפצה

אבל האופטימיות הזהירה שעליה שמרה צפי בשבועיים הראשונים למלחמה התפוררה ברגע שעל דלת ביתה של מיכל כץ דפקו קציני נפגעים ובישרו על מותו של ניסן, חברו של מאיר. זה היה הרגע שבו הבינה שכל הזמן הזה שיקרה לעצמה. מאיר נמצא בלב הקרבות. "זה היה המשבר הראשון הגדול שלי", מספרת צפי. פתאום הבינה שהם לא רק נלחמים אלא גם נהרגים. האשליה התנפצה.

"לא הפסקת אש ולא בטיח! בא לי לבכות!", היא כתבה למאיר ב-23 באוקטובר. "כבר כמעט האמנתי שמיד אתה מגיע, אפילו אם המיד הזה פירושו שבוע-שבועיים. אבל בינתיים אין במה להאמין, או יותר נכון: אין במי להאמין. יש כבר אנשים שטוענים שלא צריכים לעשות בכלל הפסקת אש, אלא להכניס להם כך שייצא להם החשק מכל מלחמה נוספת. אולי בהיגיון שקול וקר זה צריך להימשך, אבל הלב החם והמתגעגע של אשתך צורח – להפסיק הכול היום ולהחזיר את מאירי הביתה. נראה מה יחליט סאדאת עבורנו: המשך הספארי באפריקה או חזרה לכפר סבא. להתראות חייל גיבור שלי."

שלום צפקה.
כבר לא אופטימי כמו קודמיו, גם אם ביקש לעודד את זוגתו. זה גם הטקסט הארוך ביותר שכתב לה מהחזית, ובו תיאר את המתרחש בלחימה: "שלום צפקה, עוד מעט יתחיל היום ה-14 שלנו במלחמה ועדיין לא החלטתי אם הזמן עובר מהר או שהוא כמו חלום בלהות מתמשך. המורל גבוה, גם מפני שרואים נעליים עזובות וגם מפני שמזנבים בישמעלים כהוגן. אני מודאג יותר מהנעשה אצלכם בעורף. אל נא תדאגו. ד"ש לכולם, גם לחנה ממנדל, והשתדלי במידת האפשר לעזור למיכל באסונה. צפקה, אני מקווה שלא יעבור הרבה זמן ואוכל לדקור אותך בזקן. להתראות, מאיר."

המכתב האחרון ממאיר, שכתב ב-20 באוקטובר והגיע ימים ספורים לאחר מכן, כבר לא אופטימי כמו קודמיו, גם אם ביקש לעודד את זוגתו. זה גם הטקסט הארוך ביותר שכתב לה מהחזית, ובו תיאר את המתרחש בלחימה: "שלום צפקה, עוד מעט יתחיל היום ה-14 שלנו במלחמה ועדיין לא החלטתי אם הזמן עובר מהר או שהוא כמו חלום בלהות מתמשך. המורל גבוה, גם מפני שרואים נעליים עזובות וגם מפני שמזנבים בישמעלים כהוגן. אני מודאג יותר מהנעשה אצלכם בעורף. אל נא תדאגו. ד"ש לכולם, גם לחנה ממנדל, והשתדלי במידת האפשר לעזור למיכל באסונה. צפקה, אני מקווה שלא יעבור הרבה זמן ואוכל לדקור אותך בזקן. להתראות, מאיר."

"סיפרו לי בובה מייסעס"

צפי לא ידעה את נפשה מעצב ודאגה. המכתב ששלחה ב-23 באוקטובר נכתב בדמעות. זו הייתה הפעם הראשונה שהודתה בפני מאיר שהרשתה לעצמה להתפרק, רגע אחרי ששוחחה עם מיכל חברתה. "בכי מר ונמהר מכל הלב, הפורק את המתח של 17 יום שבהם הייתי האדם היחיד שלא בכה בסביבה שלי. הכול סביבי נבהלו, הביאו לי ואלרין שאינני מאמינה שעזר אבל בלעתי אותו", סיפרה במכתב.

צפי המשיכה לכתוב לו, אבל הפעם לא היה מענה. שוב ושוב ניגשה לדואר ובדקה מכתבים. אפילו בחרה להתנדב במיון מכתבים בדואר, בתקווה שתהיה ראשונה למצוא מכתב ממנו. אבל המכתב המיוחל ממאיר לא הגיע, והיא, שביקשה להאמין שהכול בסדר, שהוא "רק נלחם בזבובים בשדה תימן", סירבה להאמין לשמועות. היא כתבה על התמונות מהחתונה ששלחה לפיתוח, על האנשים בעורף שמפחדים לענות לטלפון מחשש מבשרת איוב. היא המשיכה לשלוח סיגריות, גפרורים ודברי מתיקה.

"אין לך מה לדאוג לנו, בעורף. החיים נמשכים, אם כי ללא הבעלים/אחים/בנים/מכרים הנמצאים בצבא, ולכן יש יותר נהגות על הכביש. יש תורי ענק בתחנות האוטובוסים. בחורים צעירים שלא גויסו נמנעים מלהופיע ברחוב. מוטי אומר שהוא הולך עם מדים כדי שלא יביטו עליו בעין עקומה. אני מאוד כואבת את כאבה של מיכל, אם כי רשימת הנופלים שעליהם שמעתי ארוכה למדי. המקרה הזה הוא הקרוב לי ביותר – הן משום שמיכל ואני התיידדנו בשנה האחרונה והן בגלל צרוף המקרים האכזרי – אבא שלא זכה לראות את בתו, בת שלא ראתה את אביה, אמא שלא רצתה לקרוא לבתה בשם בלי נוכחות בעלה-אביה, וכעת צריכה לקרוא לה על שמו" (23.10.73).

הסוסיטא הלבנה עדיין ממתינה

"המלחמה נגמרה ואף אחד לא אמר לנו דבר", מספרת צפי ל" ynet-אנשים החלו להגיע לביקור, מנדל כבר היה בבית. שאלתי למה מאיר לא הגיע. ענו לי שהוא ביחידה סודית ולא יכול לחזור. סיפרו לי בובה מייסעס, כי אף אחד לא ידע. ביקשתי מאנשים שחזרו מהבית לסיני לחפש אחריו. בצה"ל לא ידעו דבר. איפה זה נשמע שלא יודעים מי נמצא ומי איננו? בשלב מסוים עשו מפקד בצה"ל, לדעת מי ישנו. חברה שלי התקשרה ובישרה לי שמאיר נפקד. ואני, שממשיכה לשכנע את עצמי, מבינה שאם הוא נפקד, זאת אומרת שהוא התפקד והכול בסדר. לא רציתי כנראה לשמוע שהוא נעדר מהרשימה."

מכתב ועוד מכתב, ועוד אחד. צפי המשיכה לספר למאיר הכול. על שגרת ההמתנה לבואו, על הופעה של אסתר עופרים, על סליל התמונות מהחתונה שחזר מפיתוח, על החברים שחזרו הביתה לחופשה ורק הוא עדיין שם. על הסוסיטא הלבנה, שעדיין ממתינה לו מאז שעזב אותה ב-6 באוקטובר. "חיים אמר לאהובה שהוא מתניע אותה ואין לנו מה לדאוג לזה", כתבה לו". אביבה ואברהם מעמידים את רכבם בשבילנו, ברגע שתצלצל שאתה בדרך הביתה."

"עוד יום בלי כל ידיעות ממך עבר, שוב ביקרתי בדואר ובידיים רועדות חיפשתי בין מכתבי החיילים מכתב ממך. אך לשווא. היום בדיקו שבוע מאז קבלנו את מכתבך, ו-10 ימים מאז שמענו ממך לאחרונה – מכתב מ-20 באוקטובר. בקיצור – למרות שכנראה באמת נכון שאתה בריא וחי ורק הקשר המכתבי איתך נותק, הרי שכולנו עדיין מתוחים בבוקר, מתאכזבים בצהריים ומעודדים זה את זה בערב" (30.10.73).

שמועות אימות

שבועות לאחר המלחמה מבינים בני משפחת אלפרט שמאיר כבר לא ישוב. שמועה על מכתב ממנו שממתין בביתם בכפר סבא מתבררת כלא נכונה. אחיו של מאיר אמר לצפי שיתכן שצה"ל מעוניין שצפי תהיה בדירה כדי לבשר לה רשמית על מותו. צפי השתוללה מכעס. איך הוא מעז לומר זאת, חשבה לעצמה. "אוקיי, הוא בטח לא עשה את זה מתוך כוונה רעה, אבל אלוהים אדירים! – למה להאמין רק בשחור ביותר ולא בוורוד ביותר?!", כתבה למאיר ב-5 בנובמבר. הוא רק מאמין שאתה פצוע/נעדר/שבוי או הגרוע ביותר – הרוג, אבל לא מסוגל להאמין שפשוט הדואר לא עובד, ושאיננו בראש מעייניו של הצבא."

החברים לגדוד החלו לשוב. שמילו, החבר שלא כתב מהחזית, נמצא מאושפז בבית הבראה, סובל מכוויות ורסיסים ("בריא או לא – אבל בטח חי!!", כתבה צפי למאיר). ובזמן הזה השמועות האימות על גורלו של מאיר כבר חדרו ללבה. יום אחד הגיע אביה וביקש לשוחח עמה. פניו הרצינו .

"השמועות היו נוראות ואפילו אבא שלי, שהיה אדם רצינולי, לאט לאט החל להאמין בהן", היא זכרת. "הוא אמר ששמע שהמצרים, כאות תודה לרוסים על העזרה בהכנות למלחמה, נתנו להם מתנה: קצינים בכירים ישראלים שנפלו בשבי. וכעת הקצינים הישראלים ובהם מאיר נמצאים ברוסיה כמשרתים, מצחצחים געליים לקצינים רוסים."

הדיכאון החל מחלחל לתוך מכתביה של צפי, שהמשיכה לכתוב לו. במכתב מ-3 בנובמבר רמזה על תחושת האובדן שקיננה בה, עד שחשבה אפילו לשים קץ לחייה. "ניסיתי להתאבד, היא מגלה כיום. "דהרתי עם החיפושית והחלטתי לשים לזה סוף וברגע האחרון שברתי את ההגה כי לא באמת רציתי למות. אחרי שברחתי מהמסטרה שרדפה אחריי, אמרתי לעצמי שאם אני לא רוצה למות, אני צריכה לחיות. אין דבר כזה חי-מת."

"חורף, כבר יומיים-שלושה שירידים גשמים, נושבת רוח קרה – תחילתו של חורף. בלב החורף שולט בכל כוחו קור של געגועים. כפור של דאגה לבעל שכבר שבועיים לא שמעתי ממנו דבר. כשתחזור תשמע בוודאי שאשתך קרה כמו קרח. כולם יוצאים מכליהם בעוד אני, כלפי חוץ בלבד, מאמינה ששלום לך. אני הופכת לעמוד ההצלה של כולם. אך בלב האמונה לא כל כך חזקה. רוצה לשמוע את הסוד הכי שמור בארץ? היום כמעט ונתאלמנת. בדרכי לכפר סבא סטיית לפתע למסלול השמאלי וכמעט ועליתי על מכונית משטרה שירדה לשוליים בצפירות איומות שעוררו אותי מרגע של טשטוש" (3.11.73).

טנק שרוף בקרב על מיסורי

כשחזרו השבויים ממצרים זיהתה צפי אחד מהם כמי שלמד איתה בבית הספר. היא יצרה עמו קשר וברירה על אודות בעלה. היא רצתה להאמין שנפל גם הוא בשבי המצרי. אבל השבוי לא זכר את מאיר. אף גורם רשמי בצה"ל לא הגיע לבשר דבר, רק אמרו שמאיר נעדר, ומהרבנות הצבאית הגיעו הביתה לקחת דגימת שערות מהכרית והבגדים, ולקחו צילומי שיניים לזיהוי. אבל היא, שנעה בין אמונה לאובדן אמונה, המשיכה לכתוב לו, לעדכן אותו בפרטים הקטנים והגדולים כאחד. גובלן שראתה בחנות, נזלת שתקפה אותה, תמונות החתונה המוגדלות שפיתחה לסלון.

"במזל טוב מלאו היום 31 יום מאז התראינו לאחרונה, וזהו שיא", פתחה בציניות את מכתבה מ-6 בנובמבר. בסיום המכתב השאירה רשימת טלפונים עדכנית למקרה שיוכל להתקשר. שחלילה לא יתפנה סופסוף מעבודתו הקשה ולא יוכל להשיגה.

"בינתיים איחולי" שאת החודש השלישי לנישואינו נחגוג יחד ב-22 לחודש זה, כשהיחס יהיה פיפטי פיפטי ביני ובין הצבא. חודש וחצי שהייתי איתך, חודש וחצי שהיה איתך. כבכל יום אני שבה ואומרת גם היום – נקווה שמחר תגיע ערימת המכתבים. בינתיים להתראות/להשתמע/להתכתב מתי שרק תוכל. נשיקות, צפיתך" (6.11.73).

עכשיו יותר קשה

באפריל '74, חמישה חודשים מאז המכתב האחרון ממאיר אלפרט, קיבלה צפי את הבשורה המרה. מאיר נהרג באזור החווה הסינית בקרב על מתחם מיסורי. גופתו נמצאה בתוך טנק שרוף עם עוד שלושה אנשי הצוות, לאחר שספגו פגיעה ישירה.

ב-21 באפריל '74 הוא הובא למנוחות בבית העלמין בכפר סבא.

תקופה ארוכה ומטלטלת עברה צפי מאז ההודעה הרשמית על מותו. חודשים נלחמה מילולית וטקסטואלית בגורל, עד שנכנעה לו. בשלב מסוים החליטה לנסוע לחו"ל, ושם פגשה את בעלה לעתיד ועמו הקימה בית חדש. כל השנים שמרה על קשר עם משפחתו של מאיר ועד היום היא בקשר עם אחותו. לילדיה, כשגדלו, סיפרה על חייה הקודמים והטרגדיה שחוותה. 40 שנה אחרי המלחמה היא מנסה היום לחזור ולכתוב את שעל לבה. אלא שעכשיו, היא אומרת, זה אפילו יותר קשה.

"לפני שפתחתי את המכתבים, חשבתי שהזמן עבר ועשה את שלו. אבל מתברר שככל שאנשים מבוגרים יותר, כך הם פחות מחוסנים מזיכרונות כואבים. אומרים שהזמן מקהה את הכאב – אבל זה סתם ביטוי פולני. האמת היא שמחוסר ברירה, אתה ממשיך לחיות."